

Sygn. akt II K 1223/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Anita Grunt

przy udziale Prokuratora Zbigniewa Lemke

po rozpoznaniu w dniach 06.02.2017 r., 28.06.2017 r., 02.08.2017 r., 11.10.2017 r. sprawy

S. Z., ur. (...) w G.,

syna P. i L. z domu T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 sierpnia 2015 r. w G. w Komisariacie I Policji przy ul. (...) działając z góry powziętym zamiarem złożył fałszywe zeznania w sprawie kradzieży samochodu marki B. (...) nr rej. (...) mające stanowić dowód w sprawie 2 Ds. 2108/15, polegające na wskazaniu, że ostatni kontakt z samochodem miał w dniu 14 sierpnia 2015 r. o godzinie 8:15, podczas gdy z odczytu klucza przez biegłego – zabezpieczonego od S. Z. w momencie składania zawiadomienia o przestępstwie wynikało, że ostatnie użycie klucza w badanym pojeździe nastąpiło w czasie jazdy pojazdu nie wcześniej niż w dniu 14 sierpnia 2015 r. około godz. 13:20,

tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 k. k.

I. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. oskarżonego S. Z. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, że z opisu czynu eliminuje działanie ze z góry powziętym zamiarem oraz z tym ustaleniem, że S. Z. składając zeznania w dniu 14 sierpnia 2015 roku został pouczony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie, czyn ten kwalifikuje z art. 233 § 1 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 kwietnia 2016 roku) i za to przy zastosowaniu art. 37 a k. k. na podstawie art. 233 § 1 k. k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 kwietnia 2016 roku) w zw. z art. 33 § 1 i 3 k. k. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

II. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 600 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 500 złotych.

Sygn. akt II K 1223/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

S. Z. mieszkał wraz ze swoją dziewczyną W. N. (1) w mieszkaniu przy ulicy (...). Pracował w serwisie (...) jako magazynier - dostawca, natomiast W. N. (1) pracowała w salonie gier. S. Z. wraz z M. S. postanowili wypożyczyć samochód z wypożyczalni samochodów, by upozorować jego kradzież z nieznanymi osobami w zamian za zapłatę 10 000 złotych, które miały być przeznaczone na spłatę ich długów. W tym celu M. S. miał zorganizować osoby, które

ukradną samochód i zapłacą im za „wystawienie” tego samochodu pieniądze, a S. Z. miał wypożyczyć samochód i wystawić go, by umożliwić jego kradzież.

Dowód: zeznania świadka W. N. (1) – k. 153-156 załącznika nr 1 do a/o, k. 31-33

W dniu 10 sierpnia 2015 r. S. Z. umówił się z A. R. - przedstawicielem wypożyczalni samochodów S. w celu wypożyczenia samochodu. Mężczyźni uzgodnili, iż spotkają się około godziny 20.00 na (...) przy ul. (...) w G.. W umówionym czasie na wskazanym miejscu czekał S. Z. wraz ze swoją dziewczyną W. N. (1). Na miejsce przyjechał S. S. – właściciel wypożyczalni samochodów S. wraz ze swoją żoną i dostarczył samochód mający być wypożyczony przez S. Z.. S. S. wręczył S. Z. umowę najmu i protokół zdawczo-odbiorczy samochodu, które wcześniej zostały wypełnione i podpisane przez A. R.. Po podpisaniu w/w dokumentów przez S. Z. i zapłacie 1850 zł (1000 zł kaucji, 800 zł czynszu i 50 zł za dostarczenie samochodu), właściciel wypożyczalni samochodów przekazał oskarżonemu samochód marki B. (...) o nr rej. (...), który miał zainstalowany nadajnik (...) wraz z kluczykiem.

Dowód: zeznania świadka A. R. – k. 21-22 załącznika nr 1 do a/o; zeznania świadka S. S. – k. 24-26 załącznika nr 1 do a/o, k. 40; regulamin wynajmu –k. 8-10 załącznika nr 1 do a/o; umowa wynajmu pojazdu nr 16/08 – k. 11-12 załącznika nr 1 do a/o

Samochód został wypożyczony S. Z. na dwa dni, tj. do 12 sierpnia 2015 roku. Jeszcze w dniu wypożyczenia samochodu S. S. postanowił śledzić położenie wypożyczonego pojazdu w systemie (...), z którego wynikało, iż pojazd znajduje się na terenie warsztatu na O., co zaniepokoiło S. S.. Gdy S. S. tam pojechał, samochodu już nie było, wtedy udał się w kolejne miejsce, w którym położenie samochodu wskazywał system (...). Tam zastał S. Z. i drugiego nieznanego mężczyznę. S. Z. powiedział, iż do warsztatu pojechał tylko po to, by zabrać stamtąd kolegę. W czasie, kiedy oskarżony dysponował wypożyczonym samochodem marki B. (...), udał się wraz ze swoją dziewczyną W. N. (1) nad jezioro do O.. W drodze poinformował ją, że tam samochód zostanie „skradziony”. Pozostawił otwarty samochód na parkingu. Pojazd nie został jednak skradziony i wtedy S. Z. skontaktował się z M. S. i ustalili z nim, że samochód zostanie skradziony spod bloku, gdzie zamieszkuje, w przeciągu dwóch dni. W dniu 12 sierpnia 2015 roku po południu S. Z. zadzwonił do A. R. z prośbą o przedłużenie najmu samochodu o jeden dzień, tj. do 13 sierpnia 2015 roku. W dniu 13 sierpnia 2015 roku oskarżony także zadzwonił do A. R. z prośbą o przedłużenie najmu samochodu o kolejny dzień, tj. do 14 sierpnia 2015 roku. Na przedłużenie najmu została wyrażona zgoda. W dniu 14 sierpnia 2015 roku po południu A. R. próbował skontaktować się z S. Z. w celu umówienia odbioru samochodu, lecz telefon oskarżonego był wyłączony.

Dowód: zeznania świadka A. R. – k. 21-22 załącznika nr 1 do a/o; zeznania świadka S. S. – k. 24-26 załącznika nr 1 do a/o, k. 40, zeznania świadka W. N. (1) – k. 153-156 załącznika nr 1 do a/o, k. 31-33

W dniu 14 sierpnia 2015 roku S. Z. był od rana w pracy i w godzinach pracy przyjechał służbowym samochodem dostawczym pod blok przy ulicy (...), w którym mieszkał, by sprawdzić, czy wypożyczone przez niego B. zostało skradzione. Gdy zobaczył, że wypożyczony samochód wciąż stoi na parkingu pod blokiem, poszedł na chwilę do mieszkania, w którym była W. N. (1), chwilę z nią porozmawiał i pojechał z powrotem do pracy. Około godziny 13.20 tego dnia wypożyczone B. (...) było odpalane ostatni raz. Następnie wypożyczony samochód zniknął.

Dowód: zeznania świadka W. N. (1) – k. 153-156 załącznika nr 1 do a/o, 31-33; opinia biegłego z zakresu mechanoskopii – k. 38-47 załącznika nr 1 do a/o, k. 44 - 45

W dniu 14 sierpnia 2015 roku wieczorem S. Z. udał się do Komisariatu Policji I w G., gdzie - po pouczeniu go o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań - zeznał, że wypożyczony przez niego pojazd widział po raz ostatni tego dnia o godzinie 8.15, po czym zniknął on spod jego bloku i nie wie, co się z nim stało. W tym samym dniu dostarczył także kluczyk należący do przedmiotowego pojazdu. W dniu 18 sierpnia 2015 roku pojazd ten został znaleziony na terenie posesji należącej do A. Ł. (1).

Dowód: protokół ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka S. Z. – k. 2-6 załącznika nr 1 do a/o; zeznania świadka J. Ł. – k. 72-73 załącznika nr 1 do a/o, k. 33; zeznania świadka A. Ł. (2) – k.

75-76 załącznika nr 1 do a/o, k. 33; zeznania świadka A. Ł. (1) – k. 80 załącznika nr 1 do a/o, k. 34; notatka urzędowa – k. 33 załącznika nr 1 do a/o

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony S. Z. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż zeznania, które złożył w sprawie 2 Ds. 2108/15 są prawdziwe, a on w dniu 14 sierpnia 2015 roku wyszedł z mieszkania po godzinie 8.00 rano do pracy i jeszcze z okna swojego mieszkania widział stojący na parkingu wypożyczony samochód. Kluczyki od samochodu zostały w mieszkaniu, do którego dostęp miała W. N. (1) i jego ojciec. Po powrocie do domu około godziny 18.00 zobaczył przez okno mieszkania, iż wypożyczonego samochodu nie ma już na parkingu. Kluczyki i dokumenty znajdowały się według niego w tym samym miejscu w mieszkaniu, choć nie pamiętał, w którym dokładnie miejscu. S. Z. wyjaśnił, iż pomiędzy 13.00 a 14.00 tego dnia był w pracy, a ewentualne wyjścia z pracy miały charakter służbowy i powinny być odnotowane w dokumentacji firmy. Nie potrafił także wyjaśnić, dlaczego samochód był używany o godzinie 13.20 przy pomocy kluczyka, który posiadał w mieszkaniu.

wyjaśnienia oskarżonego S. Z. – k. 129-133 załącznika nr 1 do a/o

Oskarżony S. Z. nie był dotąd karany sędownie, pracuje w magazynie w Holandii i osiąga dochody w wysokości około 7000-8000 złotych netto. Posiada mieszkanie o powierzchni 55 m kw. w G. oraz garaż.

Dowód: dane o karalności – k. 13 ; dane osobopoznawcze – k. 130 załącznika nr 1 do a/o

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości. Sąd ustaleń w tym zakresie, jak i w zakresie stanu faktycznego, dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci: zeznań świadka W. N. (1) i opinii biegłego z zakresu mechanoskopii, a także zeznań świadków A. R. i S. S..

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się na dokumentach ujawnionych w trakcie przewodu sądowego w postaci: protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej, dokumentacji dotyczącej najmu samochodu marki B. (...), protokołu oględzin, protokołów zatrzymania rzeczy, protokołu zatrzymania i przeszukania osoby oraz danych o karalności. Nie budzą one bowiem żadnych wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Nadto zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, przy zachowaniu wymogów przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa. Podkreślić również należy, że żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania prawdziwości, ani wiarygodności żadnego z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy. Protokół ustnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej jest dowodem potwierdzającym, iż S. Z. w dniu 14 sierpnia 2015 roku, po pouczeniu go o odpowiedzialności karnej, złożył zeznania przytoczonej powyżej treści. Samego faktu złożenia takich zeznań oskarżony nie kwestionował.

Sąd w całości uwzględnił opinię biegłego z zakresu mechanoskopii oraz ustną opinię uzupełniającą, wydane w niniejszej sprawie na okoliczność ustalenia, czy pojazd marki B. (...) wypożyczony przez S. Z. został uruchomiony przy użyciu dołączonego kluczyka, a jeśli nie, to czy doszło do ingerencji w zabezpieczenia fabryczne pojazdu, ewentualnie na czym ona polegała i jakie zostały do tego użyte narzędzia lub urządzenia oraz czy w systemie komputerowym pojazdu zostały zarejestrowane błędy świadczące o korzystaniu z przedmiotowego pojazdu przez osoby nieuprawnione. Opinia ta jest bowiem jasna, pełna i nie budzi wątpliwości co do wiedzy i bezstronności sporządzającego ją biegłego z zakresu mechanoskopii, wydana została na podstawie badań pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...) wypożyczonego przez S. Z.. Niniejsza opinia jednoznacznie potwierdziła, iż w/w samochodzie nie próbowano ani otwierać, ani uruchamiać w jakikolwiek nieuprawniony sposób. Ponadto biegły potwierdził, iż samochód ten był uruchamiany ostatni raz o godzinie 13.20 w dniu 14 sierpnia 2015 roku przy pomocy oryginalnego kluczyka, który posiadał oskarżony. Dane dotyczące ostatniego uruchomienia pojazdu zostały ponadto potwierdzone w (...) serwisie (...) w G..

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom W. N. (1), która szczegółowo opowiedziała w swoich zeznaniach o planach S. Z.. Już podczas pierwszych zeznań wskazała, iż kradzież wypożyczonego B. (...) została zaplanowana przez S. Z. i jego kolegę M. S.. Ujawniła także motywy, jakimi się kierowali – długi spowodowane zaciągniętymi zobowiązaniami u dealerów narkotykowych. Zeznała także, iż zaplanowana kradzież samochodu ciągle się opóźniała, najpierw samochód miał zostać skradziony na O., a gdy nie doszło to tam do skutku, to zaplanowano, iż zostanie „skradziony” pod blokiem, gdzie zamieszkiwał oskarżony. Znajduje to swoje odzwierciedlenie w fakcie, iż oskarżony dwukrotnie przedłużał okres wynajmu samochodu, w krótkich odstępach czasu, co sugeruje, iż plany dotyczące dnia kradzieży ulegały zmianom. Ponadto W. N. zaprzeczyła, by oskarżony widział z okna swojego mieszkania samochód, gdyż był on zaparkowany w takim miejscu, aby nie mógł go widzieć, gdy będzie kradziony, co stoi w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego. Faktem jest, iż W. N. (1) jest byłą partnerką oskarżonego, jednakże - w ocenie Sądu - jej zeznania zasługują na całkowite uwzględnienie, gdyż charakteryzują się dużą dokładnością i szczegółowością. Ponadto zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym, jej zeznania nie ulegały zmianie i były jednolite. Ponadto są logiczne i odzwierciedlone w wydarzeniach mających miejsce (dwukrotne przedłużanie umowy najmu). Zeznania W. N. (1) znajdują swoje potwierdzenie w wiarygodnej opinii biegłego z zakresu mechanoskopii, z którą tworzą spójną całość i podważają wyjaśnienia oskarżonego.

Sąd nie znalazł także podstaw, by podważać zeznania świadków A. R. i S. S.. S. S. jako właściciel wypożyczalni samochodów, a A. R. jako jego pracownik, potwierdzili zgodnie fakt wypożyczenia samochodu marki B. (...) przez S. Z. oraz fakt, iż dwukrotnie przedłużał on okres najmu. Powyższe znajduje swoje potwierdzenie zarówno w dokumentach dotyczących wynajmu samochodu, jak i wyjaśnieniach samego oskarżonego i zeznaniach W. N. (1). Ich zeznania nie były także kwestionowane przez żadną ze stron oraz są ze sobą jednolite.

Zeznania J. Ł., A. Ł. (2), G. Ł. i A. Ł. (1) Sąd uznał za nieistotne w ustaleniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Żaden z wymienionych świadków nie zna oskarżonego, ani nie ujawnił okoliczności mogących wpływać na rozstrzygnięcie w tejże sprawie. W swoich zeznaniach przyznali fakt, iż wypożyczone przez S. Z. B. (...) znajdowało się na terenie posesji A. Ł. (1), jednakże nie wskazali na fakty mogące pomóc w ustaleniu okoliczności, w jakich się tam znalazło.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego S. Z. tylko w zakresie, w jakim potwierdził on fakt wypożyczenia samochodu marki B. (...) z wypożyczalni należącej do S. S.. W pozostałym zakresie wyjaśnienia S. Z. nie zasługują na uwzględnienie. Sąd dokonał takiej oceny przede wszystkim w oparciu o opinię biegłego z zakresu mechanoskopii oraz fakt, iż S. Z. składając zeznania dostarczył kluczyk wypożyczonego, a później skradzionego B. (...). Oskarżony wyjaśnił, iż wyszedł 14 sierpnia 2015 r. z domu po 8.00 rano i wtedy widział, iż wypożyczony przez niego samochód stał pod blokiem. Do godziny 18.00 miał być w pracy i dopiero po powrocie spostrzegł, iż na parking, gdzie stał wcześniej przedmiotowy samochód, nie ma go. Z opinii biegłego z zakresu mechanoskopii jednoznacznie wynika, iż brak jest jakichkolwiek śladów próby nieuprawnionego uruchomienia samochodu czy też dostania się do niego. Ponadto ustalono, iż w dniu, kiedy samochód ten miał zostać skradziony, był uruchamiany o godz. 13.20 kluczykiem, w którego posiadaniu był oskarżony (dostarczył ów kluczyk do Komisariatu Policji podczas składania zeznań). Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż wypożyczonym samochodem w dniu rzekomej kradzieży spod bloku, w którym mieszkał oskarżony, odjechał używając kluczyka, w którego posiadaniu był oskarżony. To jednoznacznie potwierdza, iż oskarżony albo sam odjechał wypożyczonym samochodem pozorując jego kradzież, albo - co bardziej prawdopodobne - udostępnił nieustalonej osobie kluczyk do samochodu, a po odjechaniu przez tą osobę wypożyczonym samochodem, kluczyk został zwrócony oskarżonemu. Ponadto wersję tę potwierdzają wiarygodne, szczegółowe i jednolite zeznania W. N. (1), które to zostały omówione wcześniej. W ocenie Sądu, nieprawdopodobne jest, by jakaś nieznana oskarżonemu osoba (W. N. (1) nie posiadała prawa jazdy, ojciec oskarżonego bywał bardzo rzadko w tym mieszkaniu), bez jego wiedzy i zgody zabrała kluczyk od wypożyczonego przez niego samochodu, który miał znajdować się w jego mieszkaniu, a następnie po „skradzeniu” owego pojazdu, zwróciła ten kluczyk do jego mieszkania, w to samo miejsce, w którym wcześniej leżał. S. Z. jako swoje alibi podawał, iż w tamtym okresie pracował w przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. i w godzinach, kiedy samochód został skradziony, przebywał w pracy. Spółka (...) potwierdziła, iż S. Z. był jej pracownikiem w okresie od maja do końca sierpnia 2015 roku i że w dniu 14 sierpnia 2015 roku był obecny w

pracy. Jednakże, co zostało zaznaczone w piśmie przesłanym przez w/w spółkę, oskarżony pracował w tamtym okresie na stanowisku magazynier – dostawca i do jego obowiązków należało dostarczanie części samochodowych do filii spółki znajdującej się w S., jak też dostarczanie ich klientom. Ponadto spółka ta nie prowadzi rejestru dotyczącego godziny rozpoczęcia i zakończenia pracy oraz w jakich godzinach pracownik wyjeżdżał z pracy z częściami. Brak jest również możliwości zweryfikowania przez w/w spółkę, czy oskarżony w dniu 14 sierpnia 2015 roku w trakcie pracy był tylko w miejscach, gdzie miał dostarczyć części samochodowe. W związku z powyższym oraz z charakterem pracy oskarżonego (dostawca), jak również z zeznaniami W. N. (1), która potwierdziła, iż oskarżony w trakcie pracy przyjeżdżał pod blok, gdzie mieszkał, nie można uznać, by było to wiarygodne alibi oraz że oskarżony nie mógł w tym czasie bądź samodzielnie odjechać wypożyczonym samochodem, bądź udostępnić kluczyki do tego samochodu innej osobie. Ponadto, jeżeli kluczyki te udostępnił innej osobie, to mógł to zrobić zarówno w dniu 14 sierpnia 2015 roku, jak też mógł to zrobić w innym wcześniejszym dniu. Należy przy tym zaznaczyć, iż przedmiotem tego postępowania nie jest ustalenie w jaki sposób dokładnie doszło do zniknięcia wypożyczonego B. (...) z parkingu znajdującego się w okolicach miejsca zamieszkania oskarżonego, a jedynie fakt, że oskarżony miał upozorować jego kradzież i przez to złożyć fałszywe zeznania.

Odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań odpowiada ten, kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. W niniejszej sprawie oskarżony S. Z. złożył zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym. Zeznał on nieprawdę dotyczącą kradzieży samochodu B. (...), który wypożyczył, gdyż sam tą kradzież upozorował, co zostało już przez Sąd omówione przy ocenie materiału dowodowego. Warunkiem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań jest ponadto uprzedzenie osoby składającej zeznanie przez osobę przyjmującą zeznanie o takiej odpowiedzialności. W dniu składania zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, S. Z. przed przyjęciem jego zeznań został pouczony o takiej odpowiedzialności. Tym samym, czyn S. Z. wyczerpał znamiona określone w z art. 233 § 1 k. k.

Przy wymiarze kary Sąd oparł się o dyrektywy z art. 53 k. k. Sąd miał przy tym na względzie stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony, stopień jego zawinienia. Sąd kierował się przy tym celami zapobiegawczymi i wychowawczymi przypisanymi karze, a także okolicznościami związanymi z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należy określić jako średni. Przez swoje zachowanie utrudnił pracę organów ścigania, a ponadto sam z własnej woli udał się na Komisariat Policji i złożył tam zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa kradzieży, podczas gdy sam tą kradzież upozorował.

Za okoliczność przemawiającą na korzyść oskarżonego uznano jego uprzednią niekaralność.

Za okoliczności obciążające oskarżonego Sąd poczytał okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości czynu.

Sąd kwalifikując czyn oskarżonego z art. 233 § 1 k. k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. uznał, iż względniejszy dla sprawcy jest przepis art. 233 § 1 k. k. w brzmieniu obowiązującym w dniu popełnienia przez S. Z. przestępstwa (brzmienie pierwotne), gdyż przepis ten w tamtym czasie przewidywał łagodniejszą karę w wysokości do 3 lat pozbawienia wolności (obecnie od 6 miesięcy do lat 8). Mając powyższe na względzie, Sąd w punkcie I. wyroku wymierzył oskarżonemu, przy zastosowaniu art. 37a k. k., karę 250 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda stawka. Art. 37a k.k. przewiduje, iż jeżeli czyn jest zagrożony karą pozbawienia wolności nie przekraczającą lat 8, to możliwe jest zamiast orzekania tej kary orzeczenie kary grzywny lub ograniczenia wolności. Celem tego przepisu jest umożliwienie sądowi częstszego wymierzania kar grzywny i ograniczenia wolności kosztem ilości wymierzanych kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie wymierzenie oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności byłoby nadmiernie surowe. Oskarżony przede wszystkim nie był uprzednio karany, ponadto jest osobą młodą i pracującą. Orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności w takich okolicznościach wiązałoby się z pozbawieniem oskarżonego możliwości zarobkowych. Z kolei wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem byłoby zbyt pobłażliwe w stosunku

do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, gdyż kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie stanowi dla sprawcy przestępstwa bezpośredniej dolegliwości, która powinna być następstwem popełnionego czynu. Taka kara mogłaby utrwalić w świadomości oskarżonego obraz bezkarności za dokonany przez niego czyn. Orzeczenie kary ograniczenia wolności wobec oskarżonego także nie byłoby w niniejszych okolicznościach celowe, gdyż oskarżony wykonuje pracę zarobkową za granicą i wiązałoby się to z całkowitą reorganizacją jego życia. Zdaniem Sądu, orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny jest karą w pełni adekwatną i stanowiącą odpowiednią uciążliwość dla oskarżonego. S. Z. pracuje za granicą i osiąga niemałe wynagrodzenie, z tego powodu uiszczenie grzywny w orzeczonej wysokości nie będzie dla oskarżonego niewykonalne, a jednocześnie będzie stanowić dla niego realną dolegliwość za dokonany czyn zabroniony. Kara ta wobec sprawcy uprzednio niekaranego powinna, w ocenie Sądu, spełnić swoje cele wychowawcze i pozytywnie oddziaływać na postawę oskarżonego spełniając należycie wymogi prewencji ogólnej i zapobiegając popełnianiu przez niego czynów zabronionych w przyszłości.

W punkcie II. wyroku Sąd obciążył S. Z. kosztami postępowania oraz wymierzył mu opłatę, gdyż z uwagi na fakt, iż jest osobą młodą i osiągającą niemałe wynagrodzenie, brak jest podstaw do zwolnienia go z powyższego obowiązku, tym bardziej, iż to swoim zachowaniem spowodował konieczność prowadzenia niniejszego postępowania.